

Отключи си твои шаренъ ковчегъ,
Извади ми мое бѣло рубо.“
И си стана сестра Ангелина,
Си отключи свои шаренъ ковчегъ,
Му изва'и бурунджи кошуля,
Надъ кошуля цървена долама,
А на гла'а калпакъ самурліа,
Съ промена лепо съ наружи.
Киниса'е п' 'уба'а не'еста.
Богъ го уби Марко Кралевике,
Богъ го уби Детелинъ Войвода!
Що ми ошле во гори зелени,
Да чекаетъ Иво добаръ юнакъ,
Кога к' идѣтъ п' 'уба'а не'еста,
Нег' да губѣтъ, не'еста да грабѣтъ.
Отидо'е п' 'уба'а не'еста;
Тамо лепо ми 'и пречека'е,
'Си-те ядѣтъ, и веселба чинѣтъ,
Ама Иво умилень ми седить.
Го догледеѣ до деветъ шуре'и;
И говорѣтъ до деветъ шуре'и:
„Ейви віе вѣрни побратими!
Си-те ядѣтъ и веселба чинѣтъ,
Защо Иво умилень ми седить?“
И имъ кажѣтъ вѣрни побратими:
„А егиди до деветъ шуре'и!
Защо Иво умилень ми седить?
Богъ го убилъ Марка Кралевики,
Богъ го убилъ Детелинъ Войвода!
Защо имъ ѣ сестра не дадофте,
Ето иматъ три'есетъ момчина,
'Си-те ми сѣ юнакъ надъ юнака,
И ми ошле во гора зелена,
Ког' ке вѣрвитъ Иво со не'еста,
Ке му грабѣтъ Иво'а не'еста,
А младъ Иво ке ми го загубѣтъ?“
И говорѣтъ до деветъ шуре'и:
„Стойте віе вѣрни побратими,
Д' опитае наша мила сестра!“ —
„Мила сестро 'уба'а Гроздана!